

CALEA ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECĂT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
anul I, nr. 4, decembrie, 2009

CVPRINS: Nașterea Domnului = REALITATE ISTORICĂ PERMANENTIZATĂ

A reitera în contextul unui spațiu și al unui timp liturgice nașterea lui Hristos înseamnă a trăi mereu actual duhul sărbătoreț al făpturii înnoite: să găsești ontic bucuria zămislirii Lui, să guști dulceața Cuvântului întrupat, să năzuiești continuu la adevărata unire cu El.

Un an se sfârșește în dimensiunea lui fizic-temporală pentru a începe un altul. La cumpăna dintre ei – Nașterea Domnului – nașterea „Luminii cea adevărate, Care venind în lume, luminează pe tot omul” (Ioan 1, 9). Pregătirea pentru sărbătoare și trăirea acesteia presupune un itinerariu de integrare într-un timp liturgic, ce depășește limitele istoricului, diagnosticat printr-un prezent continuu și ancorat în eșaton.

Nașterea Domnului „la plinirea vremii” (Galateni 4, 4) este o noua geneză realizată cu concursul omului (Sfânta Fecioară Maria) și pentru om.

Hristos e Lumina din Dumnezeu desprinsă mai înainte de a fi lumea și vine în lume, întrupându-Se de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, ca descendent din patriarhul Avraam, dar și din regele David, ca rob dar și ca Stăpân, „a Căruia Împărăție nu va avea sfârșit” (cf. Simbolul de credință).

Se înomenește, coborând din sânul Tatălui, primește găzduirea ieslei, acceptă darul magilor, deși El este Dăruitorul a toate, Se naște printre necuvântătoare, vestind menirea-l ce fusese profețită, căci „ca un miel S-a dus la junghiere și ca o oaie în fața celor ce o tund pe ea nu și-a deschis gura Sa” (Isaia 53, 7).

Nașterea lui Hristos este ziua de naștere a fiecărui creștin, a fiecărui câștigat pentru Împărăția Celui Ce S-a numit pe Sine „Cel Ce este, Cel Ce era și Cel Ce vine” (Apocalipsa 1, 8).

A fi creștin coincide cu începutul ascensiunii noastre duhovnicești, asumată ascetic – ca purtători de Hristos și născători de Hristos.

Câți însă suntem creștini cu adevărat? Câți îl purtăm pe Hristos în faptă și-L naștem prin cuvânt? Câți putem spune cu Sfântul Apostol Pavel, că ne aflăm în durerile nașterii până când vom câștiga pe alții pentru Domnul sau că nu noi mai trăim, ci Hristos trăiește în noi?

Ca și Adam odinioară, ne ascundem spunând că suntem prea mici spre a-L primi pe Hristos, când El ne-a arătat, concret, prin întruparea Sa, contrariul. El, Cel mare și necuprins, S-a făcut mic și neînsemnat pentru lume. El este Cel care, în fiecare Sfântă Liturghie, Se naște în Potir, căutând pe fiecare dintre noi să-L hrănească, spre creștere duhovnicească, cu Însuși Trupul și Sângele Său.

Nu este aceasta încă o dovadă de micșorare, de coborâre, de iubire smerită din partea lui Dumnezeu, Căruia I se răspunde din nou cu refuzul concretizat în indiferența înaintea Potirului și a cuvintelor liturgice: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!”.

Trebuie să înțelegem că „a fi creștin e o fericire, o taină dulce, un minunat secret” (N. Steinhart).

Urmează să medităm și să conștientizăm că, a trăi real, ființial, Nașterea Domnului și creșterea Lui în noi, presupune să deschidem Celui Ce spune: „Iată, Eu stau la ușă și bat” (Apocalipsa 3, 20); să întâmpinăm mereu praznicul Nașterii Domnului cu prospețimea colindului:

„Și noi, Doamne, ne-am sculat,
Colibele-am curățat,
Uși, ferestre, toate-s noi,
Doamne, intră și la noi.
Suflete, scoal' și cunoaște
Luminos prunc ce Se naște,
Din palatul Treimii

în peștera inimii.” (V. Voiculescu – **Colind**)

Fie ca Nașterea Domnului să vină cu bucurie și trăirea ei să fie spre mântuire sufletelor noastre!

CVPRINS:

Cuvânt la Duminica a XXVII-a după Rusalii / pag. 2

Sfântul Ierarh Nicolae / pag. 3

Port nume de sfânt / pag. 3

Cuvânt la Duminica a XXVIII-a după Rusalii / pag. 4

Cuvânt la Duminica dinaintea Nașterii Domnului / pag. 5

Soborul Preacuratei Fecioare Maria / pag. 6

Sfântul Nicodim de la Tismana / pag. 6

Pagina copiilor / pag. 7

Cuvânt la Duminica după Nașterea Domnului / pag. 8

Sfântul Arhidiacon Ștefan / pag. 9

În întâmpinarea apropielii căzută în deznădejde... / pag. 10-11

Grupul Parohial de Tineret „Înălțarea Domnului” / pag. 12

... am uitat să plângem curat / pag. 12

Răspundem credincioșilor / pag. 12

Rugă cu ecou de colind / pag. 12

Cuvânt din PATERIC / pag. 12

Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

„Ferițiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (**Psalmi**, 83, 4)

Monica Sîrbu

CVANT LA DUMINICA A XXVII-A DUPĂ RYSALI = 6 DECEMBRIE TĂMĂDIREA FEMEII GĂRBOVE (Ev. Luca 13, 10-17)

„În vremea aceea Iisus învăța, într-o zi de sâmbătă, în sinagogă. Și iată era acolo o femeie care avea, de optsprezece ani, un duh de slăbiciune, și care era gârbovă de nu se putea să se ridice în sus nicidecum. Iar Iisus, văzându-o, a chemat-o și i-a zis: *Femeie, ești dezlegată de neputința ta! Și și-a pus mâinile peste dânsa și îndată s-a îndreptat și a început să slăvească pe Dumnezeu. Atunci mai marele sinagogii, mâniindu-se, pentru că Iisus o vindecase sâmbăta, a luat cuvântul și a grăit poporului: *Șase zile sunt în care trebuie să lucreze omul; deci veniți în aceste zile și vă vindecați, și nu în ziua sâmbetei.* Iar Domnul i-a răspuns și a zis: *Fățarnicilor, fiecare dintre voi nu-și dezleagă, oare, în ziua sâmbetei, boul sau asinul de la iesle și nu-l duce să-l adape? Dar această femeie, care este fiica lui Avraam și pe care a legat-o Satana, iată, de optsprezece ani, nu se cădea, oare, să fie dezlegată de legătura ei în ziua sâmbetei?* și zicând El acestea, s-au rușinat toți cei ce erau împotriva Lui, iar poporul întreg se bucura de toate faptele mărețe săvârșite de Dânsul.”*

De la „gârbovenia sufletului”, la Hristos

„Și Iisus și-a pus mâinile pe ea și îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu” (Luca 13, 13)

La jumătatea drumului duhovnicesc spre peștera Betleemului, pilda femeii gârbove ne cheamă pe toți la Hristos.

În limba greacă, omul se numește **antropos**, care înseamnă, de fapt, *privitor în sus*. Femeia bolnavă de

„Ești dezlegată de neputința ta”.

Pe mai marele sinagogii, cu cuviința dumnezeiască, Domnul îl mustră pentru fățarnicia sa, căci fiecare din ei își dezlega sâmbăta de la iesle boul sau asinul pentru a fi adăpat, iar această femeie dezlegată se cuvine a fi din legătura Satanei, căci este faptură cuvântătoare, credincioasă și temătoare de Dumnezeu, vrednică „fiică a lui Avraam”.

Gârbovenia sufletului apasă asupra multora dintre noi și nu știm cum să ne îndreptăm. Nu știm pentru că nu-l cunoaștem pe Iisus Hristos.

Când Îl vom găsi cu adevărat, ne vom îndrepta și vom ieși din întuneric la lumină și din moarte la viață. Gândurile și nădejtile noastre spre Hristos, izvorul vieții, să le îndreptăm ca să auzim glasul mângâietor care să ne elibereze.

Mâna pe care Domnul ne-o întinde în chip tainic a ridicat pe Petru când se afunda în mare, a înviat pe fiica lui Iair sau pe Lazăr, iar acum ne ridică pe toți cei gârboviți de rele, bărbați și femei, tineri și bătrâni, ca să ne izbăvească de suferințe, la o viață nouă, de lumină și de har dumnezeiesc.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

gârbovenie a trăit 18 ani cu ochii plecați spre pământ până L-a întâlnit pe Hristos.

Într-o zi de sâmbătă, într-un loc de rugăciune, într-o sinagogă, fără să știm în ce oraș sau cetate, femeia este dezlegată de neputința ei, de Însuși Domnul Sâmbetei.

La vindecarea suferinței ei, mai marele sinagogii spune: „Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze, așadar în ele veniți să vă vindecați, dar nu în ziua sâmbetei” (Luca 13, 14). Și acesta socotea că s-a făcut un lucru rău, că Domnul a făcut un lucru rău că nu a păzit rânduiala Vechiului Testament în privința sâmbetei.

Dar nici femeia gârbovă, nici altcineva nu s-a rugat pentru ea, nici n-a mijlocit pentru vindecare, Mântuitorul singur, văzând-o suferind, a vindecat-o de neputința ei. Iar neputința ei nu era firească, ca lepra, dropica, orbirea, surzenia, muștenia, ci o legătură a Satanei, căci îi spune:

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Elena-Ionela Neagoe
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

Dumitra Groza,
Alexandru-Marin Ciciu

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

SFÂNTUL IERARH NICOLAE, ARHIEPISCOPIUL MIRELOR, LICHIEI, FĂCĂTORUL DE MINUNI (+340) - 6 DECEMBRIE

Acesta a trăit pe vremea tiranilor împărați Dioclețian și Maximilian (284-305) și a strălucit mai înainte în viața pustnicească și, pentru nespusa lui bunătate, a fost făcut arhieru. Și, fiind cu frica lui Dumnezeu, cinstind creștinătatea și propovăduind cu îndrăzneală și cu glas slobod dreapta credință, a fost prins de mai marii cetății Lichiei și dându-l la osândă și la cazne l-au închis în temniță, împreună cu alți creștini. Și de vreme ce marele și bine credinciosul Constantin, din voia lui Dumnezeu, s-a făcut împărat al romanilor, cei ce erau închiși au fost sloboziți din legături și, cu ei împreună, a fost slobozit și marele Nicolae. Și, mergând la Mira, n-a trecut multă vreme și s-a strâns de către marele Constantin, întâiul Sinod de la Niceea, la care a luat parte și minunatul Nicolae. Și i s-a dat lui darul facerii de minuni, precum arată istoria vieții sale.

Scos-a din temniță pe trei oameni năpăstuiți, care prinzând de veste că sunt osândiți pe nedrept, au chemat pe Sfântul în ajutor, ca, precum a izbăvit pe cei din Lichia, așa și pe dânșii să-i izbăvească. Pentru aceasta, dar, Sfântul Nicolae, ca unul ce era grabnic și fierbinte spre ajutor, s-a arătat în vis împăratului Constantin și eparhului Avlavie. Pe acesta l-a mustrat pentru pâra nedreaptă ce făcuse oamenilor la împăratul, iar pe împărat l-a înștiințat cu amănuntul, arătându-i că erau nevinovați, părâți din pizmă. Și așa prin visul acesta i-a izbăvit din primejdia tăierii.

Și alte multe minuni făcând, păstora dumnezeiește pe dreptcredinciosul său popor. Deci, venind la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul, neuitând, nici după moarte, turma sa, ci în toate zilele

dând cu îndestulare ale sale faceri de bine celor lipsiți și izbăvindu-i de tot felul de primejdii și de nevoi.

Încă și până astăzi, Dumnezeu, prin mijlocirea lui, lucrează minuni și cei ce-l roagă cu adevărată și neîndoită credință, nu numai mici binefaceri, ci și minuni mari dobândesc.

Din anul 1087, luna mai în 9 zile (zi de prăznuire a Sf. Nicolae - n.n.), moaștele Sfântului Nicolae se află la Bari, în sudul

Italiai, luate din Mira, ca să nu cadă în mâinile musulmanilor. Acolo ele sunt în mare cinste din partea credincioșilor, care vin la el, cu credință, din toate părțile creștinătății. (*Proloagele pe decembrie*)

Nicolae, Nicolaie – din greacă: victoria poporului, izbânda neamului,

acest nume ne arată că nu trebuie să fim egoiști, să ne intereseze doar binele și izbânda noastră sau a celor apropiați, ci trebuie să dorim și să contribuim, după puterile noastre, la bunăstarea tuturor oamenilor, dăruind înainte de toate, un zâmbet, o vorbă bună, un sfat.

Atunci când un creștin dă dovadă de înțelegere, de milă și dragoste are mult de câștigat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Și e mai bine pentru toți, căci ce ne putem dori mai mult în jurul nostru, decât oameni buni și sinceri, prieteni devotați și uniți?

Derivate: Nicoleta, Nicu, Niki, Nic, Nicoară, Niculiță, Nicola, Neculai, Nae, Neculce, Nicușor, Laie, Nicolina ș.a.

Sfântul Ierarh Nicolae (+ 342) este un mare sfânt al Bisericii Ortodoxe, bucurându-se de o aleasă cinstire.

Sfântul Nicolae este icoana bunătații și a dărniceii.

Se trăgea din părinți creștini și bogați, dar după moartea acestora și-a împărțit întreaga avere săracilor și s-a călugărit.

Ajungând mitropolit, Sfântul Nicolae se ocupa mai mult decât oricine de soarta celor necăjiți, ajutându-i cu merinde și bani, cu sfaturi și rugăciuni.

Sfântul Nicolae este patronul și ocrotitorul copiilor, care așteaptă în fiecare an daruri de ziua acestuia, pe 6 decembrie.

O parte din sfințele sale moaște se află la Biserica Sf. Gheorghe-Nou din centrul Bucureștiului, loc de permanent pelerinaj pentru credincioșii români din întreaga țară și nu numai.

Sfântul Nicolae este ocrotitorul marinarilor, al pescarilor și al celor ce călătoresc pe ape.

PORT-NUME DE SFÂNT

Înv. Dumitra Groza

Ș: Gen. „Pompiliu Marcea”, Târgu-Jiu

Cu zâmbet cald, nevinovat
Și sufletul deschis, curat,
Îmi rostesc mândru și tare
Prenumele cu încântare.

Îl scriu ades' și pe tăbliță,
Pe cărți, pereți și pe mânuțe.
Să vestesc oaspeților pe rând
Că port cu drag nume de sfânt.

Nicolae e un mare sfânt
Ce a viețuit mult pe pământ,
În vremuri de restriște și chin
Șapoi în vremea Sfântului Constantin.

Pentru nespusa-i bunătate
Și pentru marea lui credință,
Cinstind puternic pe Dumnezeu,
A fost investit arhieru.

A strălucit dintru început
În haină aspră pustnicească
Pentru mari calități creștine
Și-n viața arhierască.

Propovăduind cu-ndrăzneală
Tuturor credința reală,
Domnul l-a-nzestrat între cei buni
Cu darul „facerii de minuni”.

Trei nevinovați și buni creștini
Au fost închiși prin uneltiri,
Pe nedrept fiind învinuiți,
Prin Sfântul au fost izbăviți.

L-a salvat și pe Vasile
Cel dus de sarazini în Creta.
Și trei surori, sărace fete,
Prin darul său au fost salvate.

De secole-n această zi
Trimite daruri la copii.
Și chiar de nu-s cuminți mereu,
Îi iartă și-i apără de rău.

Cu evlavie toți îl rugăm
Șan de an cu drag îl așteptăm,
Că permanent el face minuni,
Dorind să fim mai vrednici, mai buni!

Și... Moș Nicolae, băiete,
Celor cuminți pune-n ghețe,
Frumoase daruri, noaptea pe ascuns,
Oferind bucurii de nespus!

EVANGELIUL LA DOMINICA A XXVIII-A DUPĂ RUSALI (LA SFINȚILOR STRĂMOȘI) – 13 DECEMBRIE PILDA CELOR POFTIȚI LA CÎNĂ (Ev. Luca 14, 16-24)

„Zis-a Domnul pilda aceasta: un om oarecare a făcut cină mare și a poftit pe mulți; și a trimis el la ceasul cinei pe slujitorul său să zică celor poftiți: veniți, căci totul este acum gata. Dar toți au început să-și ceară iertăciune, ca și cum ar fi fost înțeleși. Cel dintâi a zis: am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd; te rog să mă ierți. Un altul a zis: am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc; te rog să mă ierți. Al treilea a zis: mi-am luat femeie, și pentru aceasta nu pot veni. Și, întorcându-se, slujitorul a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis slujitorului său: ieși degrabă în piețele și ulițele orașului: și săracii, și betegii, și orbii, și șchiopii adu-i aici. Și, întorcându-se, slujitorul a zis: stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc. Atunci stăpânul a zis către slujitor: ieși la drumuri și la garduri și silește-i pe toți să intre, ca să se umple casa mea. Căci vă spun: nici unul din oamenii aceia care au fost poftiți nu va gusta din cina mea“.

O parabolă împotriva pretextelor*

Mai înainte de a reține câteva idei, vă invit să cugetați la următorul lucru. Dumnezeuvoastră faceți un ospăț (masă) mare, când toate pregătirile sunt gata, cei care erau invitați vă anunță că din diferite motive nu vor lua parte. Cum vă simțiți? Acum să vedem cine este Cel care a făcut Cină mare.

Mântuitorul aseamănă **Împărăția lui Dumnezeu pe care binecuvântații sunt chemați să o moștenească**, întrucât **a fost pregătită de la întemeierea lumii (Mt. 25, 34)**, cu un ospăț strălucit care are loc seara. Seara înseamnă ultimele ceasuri ale zilei, dinainte de venirea nopții. Toți oamenii suntem chemați să intrăm în veșnicie, pe porțile morții, unde ne așteaptă fie Împărăția lui Dumnezeu, fie nesfârșita amărăciune, plângerea și scrâșnirea dinților. Dacă de multe lucruri nu suntem siguri în viață, de faptul că vom muri nu se îndoiește nimeni și atunci trebuie să ne îngrijim pentru soarta noastră de dincolo de mormânt. Cel care a făcut cină, este Dumnezeu. Cei chemați în număr mare arată întreaga omenire pentru că Dumnezeu **voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină (I Tim. 2, 4)**. Vremea chemării celor poftiți începe cu

pogorârea pe pământ a Mântuitorului Hristos, **Care S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2, 7-8)**. Dumnezeu prelungește sorocul serii ca toți cei ce vor să răspundă chemării să apuce să se pregătească pentru Cina Lui. Aceasta arată, până aici, planul lui Dumnezeu cu privire la oameni.

Acum să vedem atitudinea oamenilor față de Dumnezeu.

Ca și cum s-ar fi vorbit între ei, toți cei chemați au început să-și ceară iertare. Astfel cei chemați au început să arate legăturile lor pământești, cărora le-au dat atâta însemnătate, încât au crezut că-L pot nesocoti pe Dumnezeu. Unii pentru iubirea de bogăție, alții pentru iubirea de trup, cele cinci simțuri, simbolizate de cele cinci perechi de boi și de cel ce și-a luat femeie. Cei chemați n-au vrut să ia parte la cină, atunci Cel ce a făcut cina cheamă pe cei de la ulițe, drumuri, răspântii, cei betegi, săraci, șchiopi, orbi. „Chemați” au fost în primul rând iudeii, fiindcă, prin mijlocirea Legii Vechiului Testament și a prorocilor, ei au fost primii chemați la creștinism. Săracii, betegii, orbii, cei care stăteau la răspântii pentru a-și alege drumul, sunt păgânii, care petreceau în afara Bisericii, în afara adevăratei cunoștințe de Dumnezeu. Bolile lor trupești trebuie înțelese de fapt arătând sufletul. Cei „chemați” din timpurile noastre trebuie socotiți cei slăviți, bogați, învățați ai acestei lumi și toți cei care într-un cuvânt **nu au timp de Dumnezeu**. Cina la care ne cheamă Dumnezeu în timpurile noastre să ne pregătim este **Sfânta Liturghie** (actualizarea Cinei celei de Taină) și care este pregustarea Cinei din Împărăția lui Dumnezeu.

De ce totuși nu au fost „scuzați” – doar și-au cerut iertare? Este Dumnezeu împotriva celui ce are țarină, sau femeie? – Răspunsul la predică!

Preot Gheorghe Ionașcu

**pretext – fals motiv invocat pentru justificarea unei acțiuni.*

CVANT LA DUMINICA DINAINTEA NAȘTERII DOMNULUI (CA SFINȚILOR PĂRINȚI DUPĂ TRUP AL DOMNULUI) – 20 DECEMBRIE GENEALOGIA MĂNTUITORULUI (Că. Matei 1, 1-25)

„Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac, Isaac a născut pe Iacov, iar Iacov a născut pe Iuda și pe frații lui. Iuda a născut pe Fares și pe Zara din Tamar, iar Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram. Aram a născut pe Aminadav, Aminadav a născut pe Naason, iar Naason a născut pe Salmon. Salmon a născut pe Booz din Rahav; Booz a născut pe Obed din Rut; Obed a născut pe Iesei, iar Iesei a născut pe David împăratul. David împăratul a născut pe Solomon din femeia lui Urie; Solomon a născut pe Roboam; Roboam a născut pe Abia, iar Abia a născut pe Asa. Asa a născut pe Iosafat; Iosafat a născut pe Ioram, iar Ioram a născut pe Ozia. Ozia a născut pe Ioatam; Ioatam a născut pe Ahaz, iar Ahaz a născut pe Ezechia. Ezechia a născut pe Manase; Manase a născut pe Amon; Amon a născut pe Iosia, iar Iosia a născut pe Iehonia și pe frații lui, la strămutarea în Babilon. Iar după strămutarea în Babilon Iehonia a născut pe Salatiil; Salatiil a născut pe Zorobabel; Zorobabel a născut pe Abiud; Abiud a născut pe Eliachim; Eliachim a născut pe Azor. Azor a născut pe Sadoc; Sadoc a născut pe Achim; Achim a născut pe Eliud; Eliud a născut pe Eleazar; Eleazar a născut pe Matan; Matan a născut pe Iacov, iar Iacov a născut pe Iosif, logodnicul Mariei din care s-a născut Iisus, care se cheamă Hristos. Deci, toate neamurile: de la Avraam până la David, sunt patrusprezece neamuri; de la David până la strămutarea în Babilon, sunt patrusprezece neamuri; și de la mutarea în Babilon până la Hristos, sunt patrusprezece neamuri. Iar nașterea lui Iisus Hristos, așa a fost: după ce mama Sa, Maria, a fost logodită cu Iosif, și fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt. Iar Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevoind să o vădească, a vrut s-o lase în ascuns. Pe când însă cugeta el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, căci Cel zămislit într-înșea este din Duhul Sfânt. Ea va naște Fiu și-I vei pune numele: Iisus, căci El va mântui pe poporul Său de păcate. Iar acestea toate s-au făcut, ca să se împlinescă ceea ce vestise Domnul prin prorocul, care zice: Iată Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și-i vor pune numele Emanuil, care înseamnă: Dumnezeu este cu noi. După ce s-a deșteptat din somn, Iosif a făcut așa cum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa. Și fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus.”

Pregătirea pentru sărbătoare

„Și Maria va naște fiu, Căruia tu îi vei pune numele Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor” (Matei 1, 21)

Înainte de Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, vreme de 6 săptămâni, în zilele mai însemnate, auzim chemarea „Hristos Se naște, slăviți-L! Hristos din ceruri, întâmpinați-L! Hristos pe pământ, înălțați-vă! Cântați Domnului tot pământul, și cu bucurie, lăudați-L, popoarelor, că S-a preamărit”. Mesajul ei creează pentru fiecare dintre noi o stare de gândire, de pregătire pentru curata sărbătoare.

Mesajul divin al Evangheliei aduce duhul păcii peste noi: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, întru oameni bunăvoire” (Luca 2, 14).

Istoria neamului lui Iisus Hristos, după trup, ne face să vedem cu ochii minții scara patriarhului Iacov, strămoșii săi se suie până la Dumnezeu și se coboară până la Iisus Hristos, întrupat între noi.

Povestea începe de la Avraam, părintele neamului iudeu.

Sunt amintite doar 3 femei: Rahav, Ruth și Batșeba, femeia lui Urie. Rahav și Ruth ne încredințază că la Dumnezeu nu este nici iudeu, nici elin, nici rob sau slobod.

Precum ele nefiind din neamul iudeilor, crezând în Dumnezeu, s-au învrednicit a fi strămoșele lui Hristos, așa și Biserica neamurilor păgâne, primind pe Apostoli, au dobândit mântuirea. Batșeba arată omul păcătos care s-a pocăit, ca altădată David, socotit drept.

De la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri, de la David până la strămutarea în Babilon sunt 14 neamuri, iar de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri. Deci toată vremea până la venirea lui Hristos este o pregătire pentru venirea Fiului lui Dumnezeu în lume, atât pentru poporul iudeu, dar și pentru păgâni, adică „la plinirea vremii” (Galateni 4, 4).

Slăvit de proroci, cântat de păstori și de îngeri, „Pruncul cel tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci” așteaptă și închinarea noastră. Coboară de pe Scaunul Slavei Sale la noi pentru a trăi cu noi și pentru noi. De aceea, împăcați-vă cu cei care sunteți în ceartă, iertați pe cei care vă fac rău, uitați cuvintele de ocară, lăsați-i pe colindători să vă vestească Nașterea și aduceți și voi, ca și magii: aurul faptelor bune, smirna credinței, tămâia recunoștinței.

Să pornim spre drumul cel duhovnicesc al Betleemului, spovedindu-ne și împărtășindu-ne cu Sfintele Taine, ridicându-ne la o viețuire mai înaltă, și putem avea mulțumirea care izvorăște laudă și preamărire în acest veac de acum și în veșnicie.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

26 DECEMBRIE

SOBORUL PREACUVIOASEI FECIOARE MARIA, NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU

În ziua de astăzi, 26 decembrie, prăznuim sărbătoarea cu numele de „Soborul Maicii Domnului”. Cuvânt bisericesc, „sobor” însemnează „adunare de oameni” și în împrejurarea de acum el vrea să spună două lucruri: întâi, cuvântul acesta este o chemare către cei credincioși, să ne adunăm astăzi, în cinstea Maicii Domnului, aici pe pământ; dar, pe de altă parte, cuvântul „sobor” ne aduce aminte că Maica Domnului se află preaslăvită, fără de asemănare, în mijlocul tuturor Sfinților fericiți din ceruri și că, așa fiind, adunarea noastră de astăzi, de pe pământ este, de fapt, o împreună-prăznuire a noastră cu ceteele tuturor Sfinților și Îngerilor din ceruri. Adunarea cea cerească, adică, se unește, astăzi, cu adunarea noastră pământească, la cinstirea Maicii Domnului.

Ș este drept să fie așa, după ce am prăznuit ieri Taina în

care Maica Domnului este aceea care unește pe veci toată omenirea cu Dumnezeu, născând ca mamă pe Domnul Hristos, adică pe Dumnezeu cel întrupat și ascuns într-un prunc de om.

E ca și când Maica Domnului, privind la Domnul Iisus, în primul rând, și apoi la noi toți, cei credincioși, „frații mai mici” ai Domnului, care-i aducem această cinstire, ar spune astăzi, către Tatăl ceresc, cuvântul acesta de fericită și adâncă mulțumire, de la Apostolul din ajunul Crăciunului: „Iată, Doamne, eu și toți pruncii pe care mi l-ai dat, fii binecuvântat în veci! Amin.”

„Apărătoare Doamnă, pentru biruință, mulțumiri, izbăvindune din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne pe noi din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-Te, Mireasă, pururea Fecioară”.

SFÂNTUL PREACUVIOSUL PĂRINTE NICODIM CEL SFÎNȚIT, ARHIMANDRITUL DE LA MĂNĂSTIREA TISMANA (+ 1406)

Într-această zi, în care se prăznuiește Soborul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, sfânta noastră Biserică a orânduit să se facă prăznuirea Cuviosului Nicodim cel Sfințit de la Tismana, Sfântul care a trăit pe pământ românesc și s-a nevoit a întemeia cele dintâi așezări călugărești din părțile acestea (1370).

Cuviosul Nicodim s-a născut în satul Prilep și se trăgea dintr-o familie de aromâni. Isteț la minte de mic copil, Nicodim a învățat citirea Sfințelor Scripturi și s-a umplut de râvnă întru slujirea lui Hristos. Iar când părinții săi au început a cugeta să-l așeze în dregătorii, după avuția și rangul ce aveau, Nicodim s-a lepădat de toată averea părintească și de toată slava lumii acesteia. Îmbrăcat în haine sărăcicioase, a fugit într-ascuns din casa părintească și s-a dus la Sfântul Munte, unde, după trei ani de ucenicie, s-a îndrednicit a fi tuns călugăr într-o mănăstire de acolo. Dovedindu-se adânc cunoscător al dumnezeieștilor învățături, smerit și evlavios, în puțină vreme a ajuns diacon, apoi egumen și stareț al acelei mănăstiri. Plin de dragoste pentru poporul său, Nicodim a mijlocit împăcarea între scaunul patriarhal din Constantinopol și Biserica sârbească și, ascultând rugămintea cneazului Lazăr, a părăsit Sfântul Munte și a venit în țara sa. Repede ducându-se vestea despre evlavia și smerenia sa, preoții și credincioșii voiau să-l înalțe patriarh al Bisericii sârbești, dar Sfântul s-a socotit pe sine nevrednic de asemenea cinste.

În timpul domniei voievodului român Vlaicu, Sfântul a trecut Dunărea și, venind în Țara Românească, a zidit mănăstirea Vodița, cea dintâi așezare mănăstirească temeinică și cu bună rânduială din țara noastră, despre care s-au păstrat dovezi și hrisoave. După oarecare trecere de vreme, Sfântul a părăsit ctitoria lui de la Vodița, unde a lăsat stareț pe un ucenic al său, anume Agaton, a mers prin munți în sus și, ajungând la locul unde apa Tismanei cade cu zgomot de la înălțime, a ridicat acolo o mănăstire mai mare și mai trainică. Aci s-a așezat Cuviosul Nicodim, cu câțiva din ucenicii săi, dar numărul celor ce veneau să slujească lui Hristos, sub povățuirea și îndrumarea vrednicului stareț, sporea fără încetare. Pe toți îi învăța cu blândețe și-i călăuzea spre împlinirea vocii lui Dumnezeu. Sfântul Nicodim a fost un mare întemeietor și îndrumător al vieții monahale la noi, după rânduielile de la Athos, iar ucenicii lui sunt cei ce au ctitorit cu ajutor de la binecredincioșii domni și voievozi români, cele dintâi mănăstiri mari în Țara Românească. Vremea însă, când a venit la noi Sfântul Nicodim, era o vreme de mari frământări în lumea mănăstirilor ortodoxe. Miezul frământărilor era Muntele Athos, tocmai locul de unde venise Sfântul Nicodim. Este vorba de marea frământare pentru „rugăciunea minții”. Sfântul venea

la noi, între altele, tocmai pentru că a găsit aici un loc de liniște și singurătate, prielnic lucrării duhovnicești a rugăciunii.

Dar Sfântul Nicodim și mănăstirile zidite de el, după tipicul din Sfântul Munte, au luat parte și la nevoile duhovnicești ale creștinilor din această țară. Schimbul de scrisori, de curând descoperit, dintre Sfântul Nicodim și marele Patriarh bulgar Eftimie de la Târnova și întrebările pe care starețul Tismanei le pune marelui Patriarh, ni-l arată pe Sfântul Nicodim dornic să se înarmeze cu acele cunoștințe trebuitoare în lupta împotriva rătăcirii bogomililor, sectă din Bulgaria, care tocmai trecuse în Țara Românească și bântuia țara. El și mănăstirea lui erau ca o obște de apostoli ai dreptei credințe. Plin de dragoste pentru popor, Sfântul s-a nevoit întru învățarea tuturor și pentru lucrarea treburilor bisericești în preajma mănăstirii sale.

A trăit și a lucrat pe pământul românesc sub patru domnitori: Vlaicu, Radu, Dan și Mircea, fiind cinstit și prețuit, după cuvință, de toți patru. Scriitorul, din vremea lui, a cărții „Viața lui Isaia de la Hilandar”, vede în Sfântul Nicodim, pe „bărbatul cinstit și sfânt, tare în cărți și mai tare la judecată, în cuvinte și răspunsuri, întemeietor de mănăstiri, puternic la rugăciune și luptător pentru dreapta credință.” Pe lângă frumoasa mănăstire Tismana, care e ctitoria lui, de la Sfântul Nicodim ne-a rămas și o „Evanghelie”, numită „Tetraevanghelul lui Nicodim de la Tismana”, scrisă în limba slavonă, chiar de mâna Sfântului.

A adormit cu pace în Domnul la anul 1406, la 26 de zile ale lunii decembrie, petrecut cu jale de călugări și de mulțime de credincioși. Și a fost îngropat în mormântul pe care singur și-l pregătise în mănăstirea sa Tismana. După oarecare vreme, dovedindu-se că trupul său a rămas nestrucăcios, a fost scos din mormânt și așezat cu cinste într-o raclă din biserică mănăstirii. Din pricina tulburărilor și vitregiei trecutelor vremi, sfințele lui moaște au fost ascunse apoi în locuri tainice, pe care nu le știa decât starețul mănăstirii; cu timpul însă li s-a pierdut urma și au rămas într-un loc, pe care numai unul Dumnezeu îl mai știe.

Pentru dragostea lui către Domnul și pentru toată slujirea și osteneala lui întru slava Bisericii Ortodoxe, dreptcredincioșii din țara noastră cinstesc pe Sfântul Nicodim cu multă evlavie, ca pe unul din marii îndrumători ai noștri pe calea mântuirii. Cu ale cărui rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

(Proloagele pe luna decembrie)

Notă: La Mănăstirea Tismana se află spre închinare o parte din moaștele Sf. Nicodim, alături de moaște ale Sfântului Ierarh Ioan Gură de Aur (13 noiembrie) și ale Sf. Mucenic Ignatie Teoforul (20 decembrie).

PAGINA COPIILOR

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ!

RUĞĂCIUNE

RUĞĂCIUNE PENTRU PREOTUL DUCHOVNIC

El se roagă pentru mine
Și la greu, ca și la bine.
Mă conduce înspre Rai,
Pe-al Împărăției plai.

Doamne, rugăciunea lui
Fă-o para focului,
Să se urce sus la Tine,
Îngerii s-o poarte bine.

Dăruiește-i mila Ta,
Și pe noi nu ne lăsa.

SĂ NE ÎNCĂM ÎMPREUNĂ!

RĂSPUNSURI DIN NUMĂRUL TRECUT

Întrebare

Bineînțeles că nu este corect, nici legal, nici creștinește să îngropi un om care ... trăiește! Nici chiar cu funeralii naționale!

Vârsta

Maria are o lună, iar părintele Dumitru 600 de luni, care le împărțim la 12 luni, cât are un an, și obținem exact 50 de ani, vârsta părintelui. Dacă ați încercat să faceți calculul în zile, ați pierdut timpul degeaba, neputând ajunge la un rezultat corect, căci vârsta (în numărul de ani) se calculează după fiecare 12 luni și după numărul de zile dintr-un an sau dintr-un interval. De aceea calculul acesta cu luni este singurul exact și corect.

Greutate

Ce este mai greu: un kg de frunze uscate sau unul de frunze umede?

Ghicitori populare românești

El are picioare, da' nu merge;
Ea are pene, da' nu zboară!

AMIN – în limba ebraică înseamnă „așa să fie”. Este o formulă solemnă, ce se rostește în timpul slujbelor sau la sfârșitul unei rugăciuni pentru a întări cele spuse. În felul acesta, AMIN, rostit la încheierea rugăciunii, arată făgăduința și fermitatea celor rostite, pe de o parte, dar și dorința noastră ca Dumnezeu să ne împlinească rugăciunile.

(„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, ale preacuvioșilor părinților noștri și ale tuturor sfinților, mântuiește-mă pe mine, păcătosul! Amin!”

„Dăruiește-ne, Doamne, de acum până la sfârșitul vieții să ne iubim și să ne cinstim unii pe alții! Amin!” – *Rugăciuni*)

CRĂCIUNUL COPIILOR

Dragii copii din țara asta,
Vă mirați voi cum se poate,
Moș-Crăciun din ceriu de-acolo
De le știe toate-toate...

Uite cum, vă spune badea...
Iarna-n noapte pe zăpadă
El trimite câte-un înger
La fereastră să vă vadă...

Îngerii se uită-n casă
Văd și spun – iar Moșul are
Colo-n ceriu la el în tindă,
Pe genunchi o carte mare...

Cu condei de-argint el scrie
Ce copil și ce purtare...
Și de-acolo știe Moșul
Că-i șiret el, lucru mare...

Octavian Goga

COLIND CERESC

Cerul și-a deschis soborul
– Lerui, Doamne, Ler –
au pornit cu plugușorul
îngerii prin cer.

Merg cu pluguri de oglindă
și de giuvaer,
toți luceferii colindă
– Lerui, Doamne, Ler –

Vântul suflă cu lumină
– Lerui, Doamne, Ler –
în buhai de lună plină
legănat în ger.
Pentru heruvimi cu gluță
albă de oier
sub ferești colinde-ndrugă,
– Lerui, Doamne, Ler –

N-au venit cu grâu la poartă,
ci au rupt din cer
stele mari ca să le-mpartă,
– Lerui, Doamne, Ler –

Și-n gustar de roade grele,
– Lerui, Doamne, Ler –
va fi câmpul cer de stele
tolănit sub cer ...

Numai tu aștepti în tindă,
– Lerui, Doamne, Ler –
suflete fără colindă,
și fără Prier.
Nici un cântec alb nu vine
fâlfâind pe cer
cu o stea și pentru tine,
– Lerui, Doamne, Ler –

Radu Gyr

CUVÂNT LA DOMINICA DUPĂ NAȘTEREA DOMNULUI – 27 DECEMBRIE

ȚUGA ÎN EGIPȚ (Ev. Matei 2, 13-23)

„După ce s-au dus magii, iată îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, zicând: *Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Sa și fugi în Egipt și stai acolo, până ce îți voi spune eu, căci Irod are să caute Pruncul ca să-L omoare.* Iar el, sculându-se, a luat noaptea Pruncul și pe mama Sa și s-au dus în Egipt: și au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinescă cuvântul spus de Domnul prin proorocul, care zice: *Din Egipt am chemat pe Fiul Meu.* Iar când Irod a văzut că a fost înșelat de magi, s-a mâniat foarte tare și, trimițând, a omorât pe toți copiii, care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai mici, după timpul pe care îl aflase de la magi. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: *Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire și țipăt mult; Rahila plângea pe fiii săi și nu vrea să se mângâie, pentru că nu mai sunt.* Iar după ce a murit Irod, iată că îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif în Egipt, zicându-i: *Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viața Pruncului.* Iar el sculându-se, a luat Pruncul și pe mama Lui și au venit în pământul lui Israel. Dar auzind că domnește Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo și, luând poruncă în vis, s-a dus în părțile Galileii. Și a venit și a locuit în orașul, care se numește Nazaret, ca să se împlinescă ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean se va chema.”

Despre urmașii lui Irod

Adeseori în viață, după bucurii urmează și încercări, necazuri. Aceasta pentru că trăim într-o lume amestecată, cu bune și cu rele, lume în care suntem chemați să ne lucrăm mântuirea, după cum spune Sf. Apostol Pavel: „... cu frică și cu cutremur lucrați la mântuirea voastră” (Filipeni 2, 12). Sfânta noastră Biserică a rânduit să se citească în această Duminică după Nașterea Domnului, pericopa evanghelică din Sf. Evanghelie după Matei, numit „Evanghelistul plinirii” pentru că el pune față în față profețiile mesianice din Vechiul Testament cu evenimente din viața Mântuitorului Hristos, care reprezintă împlinirea acestor profeții. Această pericopă ne prezintă reacția negativă a lui Irod și în perspectiva istoriei, a irozilor care s-au opus și au căutat nimicirea Adevărului, Binelui, Iubirii, venită prin Hristos în lume, deschizând astfel șirul atât de mare al mucenicilor.

Irod cel atât de vigilant se dovedește de data aceasta încet în reacții, așteptând ca magii să vină să-l vestească ca și el să meargă să se „închine”, dă astfel destul timp dreptului Iosif să se refugieze în Egipt. Gândul ucigaș s-a născut din momentul în care Irod a aflat de la magi vestea că s-a născut „regele iudeilor” (Mt. 2, 2). Cum, un alt rege, altul decât Irod însuși? El nu va accepta așa ceva și după timpul pe care îl aflase de la magi a poruncit să fie uciși toți pruncii „care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai mici” (Mt. 2, 16). În legătură cu uciderea pruncilor din Betleem, nu putem să nu ne referim la „irozii” zilelor noastre, ucigași ai propriilor prunci, încă din pânțele maicii lor. Mulți dintre creștini, se bucură în felul lor de Nașterea lui Hristos și de scăparea Sa de sub mâna lui Irod, însă nu se dau în lături de la crima îngrozitoare a uciderii pruncilor, purtători ai chipului lui Dumnezeu și, prin ei, de fiecare dată, a lui Hristos însuși: „Adevărat zic vouă: Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Mt. 25, 40).

Problema esențială a vieții noastre este răspunsul pe care trebuie să-l dăm la întrebarea: Cine este Iisus Hristos? Cine este Cel a cărui Naștere am sărbătorit-o? De răspunsul pe care îl dăm fiecare depinde viața noastră, atât cea pământească cât și cea veșnică. Este Om între

oameni, este mit sau este Dumnezeu? Pentru cel care Îl recunoaște Dumnezeu, devine Model, Cale, Adevăr și Viață, el Îl urmează și Îl ascultă. Cel care nu-L recunoaște astfel, va încerca să-și umple viața cu paleative (alternative), care nu-i pot împlini nici viața și nici justifica moartea. Înainte de a veni Mântuitorul Hristos, în Antichitate, a fost un mare filosof, Socrate – de la care ne-a rămas dictonul: „cunoaște-te pe tine însuși”. Dacă te cunoști pe tine în adâncime, vei cunoaște și celelalte lucruri. El n-a scris niciun cuvânt, și a fost condamnat la moarte pentru filosofia sa. Nimeni însă nu s-a îndoit de existența lui Socrate și de învățătura lui, prezentată de Platon.

Nu tot așa s-a întâmplat cu Iisus Hristos. Deși a avut mult mai mulți ucenici și milioane de mucenici, care s-au jertfit pentru numele Lui, deși trecerea Lui prin viață a fost mult mai zguduitoare, deși și cei ce L-au omorât au ajuns să mărturisească: „Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!” (Mt. 27, 54), împărțind astfel istoria omenirii în două, și întemeind Creștinismul, sunt totuși unii care n-au acceptat și nu acceptă autenticitatea celor scrise de contemporanii și de urmașii Lui, încercând chiar să-L înlăture din istorie. Contemporanii lui Iisus, chiar pregătiți prin Legea veche, au primit în mod diferit adevărul, de nepătruns pentru mintea umană limitată: concomitent Om și Dumnezeu, natură umană și natură divină cuprinse într-o singură Persoană. Mântuitorul nu face o taină din Persoana Sa, ci adeseori descoperă cine este El, Dumnezeu făcut Om pentru a ne învăța în graiul nostru și a ne mântui. El accentuează importanța de a fi cunoscut: Cine zic oamenii că sunt Eu?... Răspunzând, Simon-Petru a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Mt. 16, 16).

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan în prima sa Epistolă ne spune: „... ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul vieții, - și Viața s-a arătat și am văzut-o și mărturisim și vă vestim Viața de veci, care era la Tatăl și s-a arătat nouă -, Ce am văzut și am auzit, vă vestim și vouă, ca și voi să aveți împărtășire cu noi. Iar împărtășirea noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iisus Hristos.

Întrebarea ne este pusă și nouă: Cine este Iisus Hristos? – care este răspunsul nostru?

Preot Gheorghe Ionașcu

SFÂNTUL ARHIDIACON ȘTEFAN, ÎNȚĂIUL MUCENIC (+33) - 27 DECEMBRIE

Făcându-se, oarecând, întrebare, între saducheii, fariseii și elini, despre Domnul nostru Iisus Hristos, unii zicând că este prooroc, alții că este înșelător, alții că este Fiul lui Dumnezeu, fericitul acesta, întâi Mucenic și Arhidiacon Ștefan, a stat într-un loc înalt și bine a vestit și a mărturisit tuturor pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Și a zis: „Bărbați frați, pentru ce s-au înmulțit răutățile voastre și este tulburat tot Ierusalimul? Fericit este omul acela care crede și nu se îndoiește de Iisus Hristos, că El este Cel ce a plecat cerurile și S-a pogorât pentru păcatele noastre, Care S-a născut din Fecioara cea sfântă și curată, aleasă, mai înainte de întemeierea lumii. Acesta neputințele noastre le-a luat și bolile noastre le-a purtat. Că pe cei orbi, i-a făcut să vadă, pe cei leproși, i-a curățit, dracii i-a gonit și pe toți ne-a mântuit.”

Iar ei, auzind aceasta, se certau cu dânsul, grăind împotriva. Și, hulind pe Domnul cel propovăduit, l-au dus pe Ștefan la adunarea sfatului, la arhierii, că nu puteau sta împotriva înțelepciunii și duhului care vorbea, precum scrie la Faptele Apostolilor.

Și au adus martori mincinoși, care au zis: „Noi l-am auzit pe acesta grăind cuvinte de hulă împotriva Templului și a Legii și, că Iisus Nazarineanul va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise.” Și pe când îl învinuiau, cei din sobor

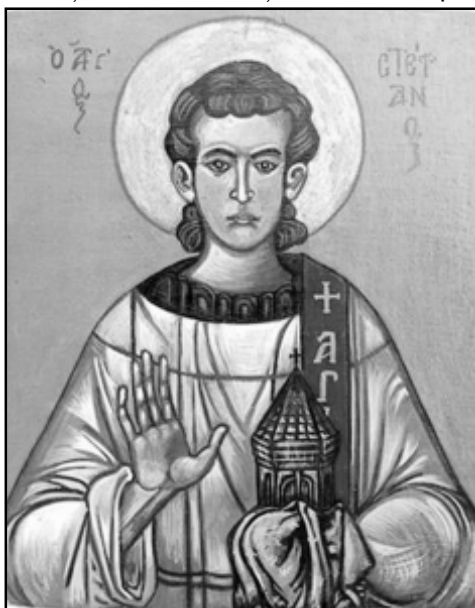
au văzut fața lui Ștefan strălucind, ca o față de înger.

Și umplându-se de râvnă, Ștefan a adus împotriva lor cuvânt de mustrare, precum odinioară Ilie, zicând către dânsii: „Oameni tari în cerbie și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea vă împotriviți Duhului Sfânt; cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.” Iar ei, auzindu-l și neputând suferi, s-au pornit cu nespusă mânie și scrâșneau cu dinții asupra lui. Dar, căutând la cer, Ștefan a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7, 56).

Și astupându-și urechile, necredincioșii s-au aruncat asupra lui, l-au scos afară din cetate, și-l ucideau cu pietre, pe când el se ruga pentru dânsii, zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta.” Și, acestea zicând, a adormit.

Sângele Mucenicilor este totdeauna o sămânță care aduce roade. La uciderea lui Ștefan, era un tânăr, care păzea hainele ucigașilor Mucenicului. Se numea Saul și el se învoise la uciderea ce se făcea. Dar iată, rugăciunea și sângele lui Ștefan au biruit în taină și acest Saul, după ce s-a întâlnit cu Domnul, pe drumul Damascului, s-a făcut Sfântul și marele nostru Apostol Pavel, Sângele Mucenicilor totdeauna lucrează biruințele Domnului.

(Proloagele pe decembrie)

ÎN ÎNTÂMPINAREA APROAPELUI CĂZUT ÎN DEZNĂDEJDE...

Observăm în jurul nostru sau aflăm de la televizor, ori din ziare, că tot mai mulți oameni se sinucid.

Concedierea de la locul de muncă, neputința de a plăti ratele, moartea soțului sau soției, moartea unui copil, suferința generată de boală, negăsirea rostului în viață, monotonia, plictiseala, lipsa prietenilor, sunt câteva din situațiile în care o persoană recurge la sinucidere, răspunzând la propunerea venită la nivel de gând din partea diavolului.

După cum spune și Sfânta Scriptură, diavolul este urător de oameni și ucigaș de oameni, el este mincinos și tatăl minciunii, ca atare și argumentele care îi vin omului în acele momente sunt minciuni și nu trebuie crezute, pentru că vin de la diavol.

Dovada că sunt minciuni stă și în faptul că odată depășit acel moment, gândurile care îndemneau la această faptă se risipesc și sunt alungate de gânduri senine care încurajează viața, lupta, credința.

Pentru a oferi soluții, modalități de a învinge acest imbold, trebuie analizate contextele în care apare acest îndemn interior.

Concedierea, trimiterea în șomaj, reducerea salariului și imposibilitatea de a mai plăti în timp util ratele, sau facturile, formează contextul în care omul se simte neputincios, singur, părăsit. Nemaiavănd un loc de muncă, o activitate prin care să se facă util, persoana umană se vede în situația în care are foarte mult timp liber, în schimb are multe datorii... Negăsind ajutor din partea oamenilor, cade în deznădejde, refuză lupta cu viața și recurge la această faptă, care e de fapt un abandon, o depunere de arme, o abandonare a familiei, care după asta va fi și mai vulnerabilă.

De asemenea, cei care recurg la această faptă pierd din vedere că-i vor descuraja și pe cei dragi, poate chiar îi vor împinge involuntar și pe ei la aceeași faptă...

Mă opresc o clipă să desenez câteva tablouri din viața reală despre care auzim sau vedem, dar peste care trecem ușor:

O familie, mulți copii, venituri mici, sub medie, o casă mică, restanțe la întreținere, icoane pe pereți. Tata muncește în construcții, sau la fabrică, mama bolnavă, tratamente scumpe, bani insuficienți, mama lucrează cu ziua pe unde poate, pe la un bătrân, sau la curățenie.

Mă întreb de ce în astfel de familii cu situații mai grele ca ale noastre nu se aude de astfel de fapte? Desigur, credința în Dumnezeu și dragostea pentru copii fac să se nască în sufletele lor bărbăție, curaj și lumină în minte pentru a găsi soluții.

De asemenea, sunt părinți care au copilul grav bolnav, și-și cheltuiesc toți banii pe tratamente, pe la medici, sau cer ajutorul televiziunii, dar cu toate acestea nu refuză lupta, se încapățânează să meargă înainte și de multe ori Dumnezeu răsplătește răbdarea și perseverența lor și-i ajută.

Mi-amintesc că vedeam mai demult la știri, un copil din America, de 11 ani care, pentru a obține banii de operație pentru un coleg și prieten al său, care era mai sărac, s-a hotărât să escaladeze, pe timp de iarnă, un munte foarte înalt, pe care l-a și escaladat, intrând în

Cartea Recordurilor, și obținând banii pentru prietenul său. Iată ce poate face dragostea de semenii. Poate genera voință de fier și poate lumina mintea, care vede soluții.

Ce mai e de învățat de aici e că soluția, de multe ori, se leagă de relația cu celălalt, de interesul pe care îl arătăm pentru aproapele, de dorința de a ajuta. Practic, atunci când Dumnezeu vede disponibilitatea de a ajuta, adică simpla bunăvoință, sporește darul și-ți ajută să ajuți, de multe ori în moduri nebănuite. Important e să vrei să ajuți, că, dacă vrei cu adevărat, te ajută Dumnezeu să și poți. Înclin să cred că primul imbold de a contribui la salvarea aproapelui nostru trebuie materializat în rugăciunea pentru el. De asemenea, rugăciunea pentru semenii în suferință trebuie să însoțească și celelalte fapte făcute pentru el.

Dar ca să simțim că aproapele are nevoie de rugăciunea noastră e necesar să fim mai receptivi la stările, trăirile, cuvintele celor de lângă noi, pentru că, fiind atenți la acestea, putem înțelege dacă cel de lângă noi e în pericol și cât de mare e pericolul. De asemenea, ca să poți deduce starea cuiva, plecând de la ceea ce vezi, trebuie să ai și tu o stare de rugăciune, care să te facă un observator mai sensibil la trăirile lui.

Alt context în care apare această disperare, însoțită de sentimentul că ești o povară pentru familia ta, sau că, fiind neputincios și imobilizat la pat, îți lipsești familia de ajutorul și sprijinul pe care le-ai fi putut oferi, sănătos fiind, este starea de boală, de suferință.

De mare ajutor în aceste situații este reflexia la felul în care cei care au devenit sfinți au înfruntat boala.

Foarte mult ajută lectura vieților de sfinți, unde vedem atitudinea pe care au avut-o aceștia când trupul li s-a îmbolnăvit, ori când erau arși de vii sau jupuți. Analizând viața lor, vedem că ei își asumau suferința cu seninătate, cu bărbăție, nefiind îndrăgostiți de trup, dar nici disprețuindu-l. Durerea simțită fie o puneau pe seama păcatelor nepocăite, fie făceau din ea un învățător sau o călăuză, care îi ducea mai aproape de Dumnezeu și îi făcea mai sensibili la prezența Lui.

Unul din ucenicii părintelui Dorotei povestește cum bătrânul ajunsese așa de bolnav și de slab, încât era transportat de la chilie la biserică într-o pătură. Cu toate acestea, bătrânul n-a abandonat lupta. Oare de ce? Dreptul lov ne arată și el care e felul în care trebuie privită și purtată boala.

Revenind la cazurile în care cineva își pierde slujba, soluția o vedem la cei care au trecut prin asta și în final se reangajează. Cum au procedat ei? Au căutat activ un nou loc de muncă, au bătut din ușă în ușă, n-au ascultat gura pesimistă a lumii care zice că peste tot se intră cu relații. Practic și-au jucat cartea lor. De asemenea, mulți din ei acceptă pentru început un nou loc de muncă, mai slab ca precedentul, însă sunt pe recepție și în paralel se interesează și de altceva. Gândurile care însoțesc acest fel de oameni sunt: nu mă va lăsa Dumnezeu; dacă m-a adus pe lume înseamnă că am și eu un rost al meu, chiar dacă încă nu-l văd.

Referitor la cei care își pierd locul de muncă sau rămân fără soț/soție, vreau să reamintesc două lucruri:

1) Expresiile din popor: „a avea un rost în viață” sau „a se realiza în viață” sunt înțelese greșit și li se atribuie un înțeles greșit.

De ce? Pentru că rostul cuiva în viață nu se confundă cu un rost profesional, material, iar realizarea în viață nu presupune acumularea de averi, strângerea de premii, de diplome de master sau doctorat.

Lumea în care trăim, neavând niște valori autentice, atribuie acestor expresii înțelesuri existențiale, astfel că cei care nu au atins performanțe profesionale ajung să fie priviți ca fiind mediocri, și chiar ei se simt frustrați, fiindcă nu ocupă nu știu ce poziții în firme sau instituții de stat. În extrema cealaltă, sunt lăudați, dați ca exemplu, cei care fac carieră sau câștigă mulți bani din afaceri. Aceștia sunt prezentați ca modele de urmat.

Propun o temă de reflecție: oare ceea ce majoritatea consideră a fi vrednic de respect chiar este?

Poate că ochii majorității văd realitatea prin niște ochelari murdari, și, ca atare, ceea ce văd ei e ceva deformat. Ce vreau să spun e că nu trebuie luate în serios idei, convingeri, doar pentru că majoritatea le ia în considerare. Pentru ca o idee să fie adevărată nu e suficient să fie aprobată de un mare număr de oameni. Faptul că sunt mulți nu-i scutește de greșeală. Profesia e doar unul din rosturile secundare și necesare ale vieții, dar nu singurul.

2) Unirea bărbatului cu femeia, în Biserică prin Taina Cununiei, are ca scop, împreună-lucrarea la mântuire. Cei doi trebuie să lucreze unul pentru altul la progresul spiritual și la educarea copiilor. Familia e o echipă, ai cărei membri lucrează la câștigarea vieții veșnice, la îmbogățirea interioară. Mă întreb: o echipă nu poate câștiga un meci fără căpitan sau fără unul sau doi dintre membri?

O armată nu poate câștiga războiul dacă a pierdut câțiva soldați pe front?

Când însă rostul căsătoriei este înțeles doar între marginile lumii văzute, când soția sau soțul sunt reduse la stadiul de obiecte de produs plăceri, sau ca mijloace de alungare a plictiselii, atunci e „normal” ca cel care rămâne fără partener să nu-și mai vadă rostul pe pământ.

Ne naștem ca să ne mântuim. Că mântuirea se leagă în anumite puncte de întemeierea unei familii sau de munca ta e cu totul altceva. A crede însă că rostul tău în viață e să te căsătorești și să faci carieră e o copilărie. Căsătoria și profesia sunt de fapt instrumente/mijloace de lucru la mântuirea ta, la înnoirea ta morală.

Importanța unuia sau mai multor membri de familie constă în primul rând în rolul mântuitor pe care îl au în viața ta. Am în vedere ajutorul în obținerea unor calități: răbdare, prudență, încredere în sine, curaj, perseverență, luptă cu unele vicii, etc. Altfel spus, soțul, soția, nașul, nepoții sunt importanți în măsura în care te ajută să evoluezi ca om, să-ți depășești slăbiciunile, nu pentru că îți spală, gătesc sau îți dau bani. Sunt și acestea din urmă importante, dar poziționarea lor într-o ierarhie a importanței e alta.

În unul din studiile sale cu privire la cazurile de sinucidere, sociologul francez Émile Durkheim, în urma discuțiilor avute cu cei care au avut încercări nereușite

de sinucidere, trage concluzii pe mai multe planuri de cercetare: confesional (religios), profesional, familial și caracterial (temperament și valori morale).

Voi parafraza doar pe cele pe care le-am considerat cu relevanță mai mare.

1. 90% din cei care au încercat să se sinucidă erau inactivi din punct de vedere spiritual, adică le lipsea relația cu Biserica, le lipsea practica rugăciunii și se împărtășeau foarte rar sau deloc.

2. Comunicarea cu semenii era foarte redusă sau se rezuma la aspecte legate de serviciu. Erau oameni închiși, permanent preocupați de evoluția financiară.

3. La întrebarea dacă cred în viața veșnică, la toți răspunsul a fost negativ sau ambiguu.

4. Întrebați fiind dacă starea de boală le-a afectat negativ felul de a privi viața, majoritatea au răspuns că boala i-a înrăit, le-a adus multe restricții și-i împiedică să evolueze profesional și financiar.

Eșantionul doi de studiu a fost alcătuit din subiecți care au simțit la nivel de gând imboldul, dar nu l-au pus în practică. În ce privește confesiunea, erau ortodocși sau catolici, care aveau unele tangențe cu slujitorii ai Bisericii: preoți sau profesori și obișnuiau să citească uneori literatură creștină.

La întrebarea: Cum ați depășit acel moment? s-au dat următoarele răspunsuri:

1. Mi-am făcut semnul crucii și m-am așezat imediat la rugăciune.

2. Mi-am sunat prietenul și i-am mărturisit gândul, și în urma dialogului, m-am liniștit.

3. Am început să zic stăruitor în gând: Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, milostiv fii mie, păcătosul.

4. Mi-am luat Biblia și am început să citesc din Evanghelii, și o pace interioară m-a cuprins.

5. În chiar ziua aceea sau a doua zi, mi-am mărturisit gândul la Spovedanie.

6. Am discutat cu soțul sau soția despre asta.

7. Mi-am amintit că copilul meu va rămâne singur și vulnerabil.

8. Am început un dialog cu mine însumi, oferindu-mi argumente care să susțină viața.

9. Am început să zic în gând: Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, milostiv fii mie, păcătosul, și să fac în același timp metanii.

10. Mi-am spus că sunt un laș dacă abandonez lupta așa ușor și mi-am propus să găsesc alte soluții la problemele mele.

11. Mi-am vizitat mai des prietenii, rudele.

12. Am început să discut frecvent despre frământările mele cu preotul din parohie. De asemenea, am început să fac frecvent călătorii la mănăstirile din regiunea mea: „Saint Siluane L'Athonite”, „Saint Nicolas” intrând în dialog cu monahii de acolo, care mi-au vorbit despre viziunea lor asupra vieții.

Cam acestea ar fi câteva din concluziile studiilor, care sper să inspire pe cei care vor fi ispitiți de diavol la acest păcat strigător la cer.

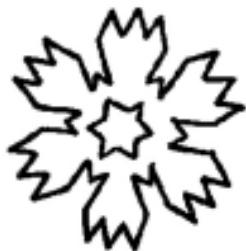
Dumnezeu a dat viața, doar El are dreptul să o ia.

Alexandru-Marin Ciciu

Poem

Suferim pentru că ne hrănim cu lacrimi amare și am uitat să plângem curat

Durerile noastre sunt dureri amânate
sau iubiri răstignite;
dureri spuse în șoaptă
sau iubiri ce devin rugăciune.
Șinu-nțeleg de ce plânsul
ne mângâie
atunci când deznădejdea
ne sfâșie și ne doare.
Am prea puține lacrimi
pentru a plânge durerile lumii.
Și prea multe gânduri
nemărturisite
ca să poată deveni rugăciune.

...
Și mai e speranța
că toate aceste lacrimi
nu sunt ale noastre,
ci ale ochilor ce caută mântuire. (Monica Sîrbu)

RUGĂ CU ECOU DE COLIND

Este ajunul Crăciunului. Stelele se-apeacă peste întunericul nopții ca la-nngenunchere, iar fulgii de nea nu conțin să ne dea sărutări cuminți, ca de arhangheli, pe frunțile ostenite de joc. Suntem la vârsta când bucuria sărbătorilor de iarnă nu este umbrită de nicio grijă, ci e la fel de curată ca albul ce pretutindeni ne împresoară și ne spune povești despre copilul Hristos. În camera caldă, mirosul proaspăt de brad mă învăluie și mă poartă cu gândul departe. În chip ne-nțeles mă văd în Betleemul Iudeii, acum și mai bine de două mii de ani. Aud cântări îngerești și glăsurii de păstori, îi văd pe cei trei magi închinându-Se noului Născut. Simt căldura și îmbrățișarea maternă a Sfintei Fecioare. Totul prinde contur și această bucurie simplă îmi spune că și azi putem fi păstori cu suflet curat sau Irozi cu cuget viclean.

Tresar din această dulce visare, căci mama deschide încet ușa, crezând c-am adormit. Mă sărută ușor pe frunte și mă mângâie cu privirea-i blândă și-mpreună facem rugăciunea de seară. În tăcerea ce se-așterne, parcă între noi și cer, zăresc limpezimea umedă a ochilor de mamă și știu că-i cuprinde acum în rugă și pe copiii orfani, săraci și zgribuliți de frig și pe toți aceia pentru care Crăciunul pare a fi sărbătoarea celor bogăți.

O privesc încă o dată în ochii-i adânci și-mi pare că regăsesc unica privire de mamă, unică în felul ei pentru toți copiii și, involuntar, mă gândesc din nou la Sfânta Fecioară. Știu că, de acum, ruga noastră a devenit ruga ei.

Întunericul și căldura camerei și glasul colindătorilor de afară mă ademenesc spre somn. Știu că mâine Se va naște Domnul Hristos pentru fiecare copil și adorm fericit în camera caldă, cu miros de brad și ecou de colind.

Monica Sîrbu

Cuvânt din PATERIC

De nu va avea omul în inima sa cum că este păcătos, Dumnezeu nu-l ascultă pe el. Și a zis fratele: ce este aceasta, a avea în inimă că este păcătos. Și-a zis lui bătrânul: cel ce-și poartă păcatele sale, nu le vede pe ale aproapelui său. (Avva Moise)

RĂSPUNDEM CREDINCIOȘILOR

Sfeștania este slujba de sfințire (a casei, a ogorului, a mașinii, etc.), constând din rugăciuni și stropire cu apă sfințită, pe care preotul o face la solicitarea credincioșilor. Pentru sfințirea casei sunt necesare:

- un vas curat pentru agheasmă mare (de la Bobotează); preotul poate face și sfințirea apei (agheasma mică) în casă.
- lumânări pentru aprins în fiecare cameră.
- câteva fire de busuioac.
- un pahar cu untdelemn (ulei).
- un bețișor cu vată.
- tămâie și cărbune.
- pomelnicul familiei care cuprinde pe cei ce locuiesc în casă, părinții, nașii.

MILA este un sentiment care izvorăște din înțelegerea suferințelor, durerilor, necazurilor semenilor noștri, care au nevoie de ajutorul nostru. Concretizarea milei este fapta, prin împlinirea căreia suntem chemați să ne asemănăm cu Dumnezeu. „Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv” (Lc. 6, 36). Mântuitorul ne asigură: „Feriți-vă de cei milostivi, că aceia se vor milui” (Mt. 5, 7) și ne spune cum să facem milostenie: „Deci, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii ... ca să fie slăviți de oameni. Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, ca milostenia ta să fie într-ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Matei 6, 2-4).

Întâi se spune Sf. Ioan Gură de Aur despre milostenie: „Cât vrei! Nu spun cât, ca să nu-mi spui că ești sărac! Atâta cumpără, câți bani ai! Ai un bănuț? Cumpără cerul cu el! Nu că cerul e ieftin, ci că Stăpânul e bun! Nu ai un bănuț? Dă un pahar de apă rece. „Cel ce va da un pahar de apă rece unuia dintre aceștia prea mici, pentru Mine, nu-și va pierde plata lui” (Matei 10, 42) ... Mare lucru este dar milostenia, fraților! Să o îmbrățișăm, că n-are seamăn pe lume. E în stare să ștergă păcatele și să alunge de la noi osânda! Pe când tu taci, ea e de față și te apără. Dar, mai bine spus, pe când tu taci, mii și mii de glasuri mulțumesc pentru tine. Atâtea bunătăți avem de pe urma milosteniei și noi o neglijăm și ne trândăvim! Dă pâine, după puterea ta! N-ai pâine? Dă un bănuț! N-ai niciun bănuț? Dă un pahar cu apă rece! N-ai nici atât? Plângi împreună cu cel îndurerat și ți-ai luat plata. Fapta făcută de silă n-are plată, ci fapta făcută de bunăvoie”.

Este bine ca ceea ce dăm milostenie să însemnăm cu semnul crucii și să zicem o rugăciune (Tatăl nostru), iar dacă sunt lucruri mai deosebite, care nu le poți da mereu sau care se împart cu ocazia pomenirilor celor adormiți (haine, lucruri), există rugăciuni de binecuvântare pe care le rostește preotul.

Milostenia reprezintă criteriul judecării lui Dumnezeu. De câte feluri este milostenia? – în numărul viitor.

Preot Gheorghe Ionașcu

ÎNTĂLNIRI ALE GRUPULUI PAROHIAL DE TINERET „ÎNĂLȚAREA DOMNULUI”

- Duminică, 6 decembrie: Bucuria de a posti.
13 decembrie: Studiu biblic – Sfânta Spovedanie.
20 dec.: Duhovnicul – prieten sau dușman?
27 dec.: Eutanasia – compasiune sau crimă?
Vă rugăm urmăriți avizierul de la intrare al Bisericii noastre!